

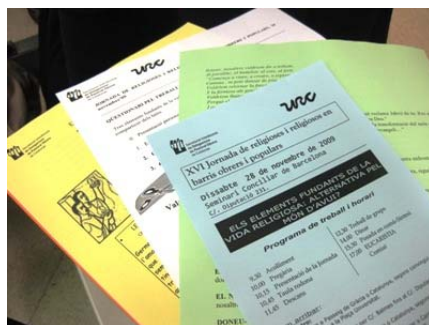

Unió de Religiosos de Catalunya

Barcelona, 10 de desembre de 2009

ANY II. núm. **58**

XVI Jornada de Religioses i Religiosos en Barris Obrers i Popolars

Crònica 1

El dissabte dia 28 de novembre darrer vam tenir la nostra trobada anual al Seminari Conciliar de Barcelona. Érem un centenar de religioses de 17 congregacions. El títol que encapçalava aquesta trobada era:

ELS ELEMENTS FUNDANTS DE LA VIDA RELIGIOSA: ALTERNATIVA PER AL MÓN D'AVUI?

Vam seguir l'itinerari de les jornades de 2007 i de 2008, on havíem reflexionat més el VEURE i el JUTJAR. En aquesta trobada vam posar més l'accent en l'ACTUAR. A partir d'una intuïció, que els elements fundants de la vida religiosa continuen essent una veritable alternativa de vida humana i humanitzadora per al nostre món. Aquests elements els concretem en **una vida comunitària que implica compartir la vida, la pregària i els béns.**

La jornada va començar per l'acolliment i la pregària junts; després, una taula rodona, on tres comunitats religioses van donar el seu testimoni més centrat en la vida comunitària, la pregària i el compartir els béns respectivament. Dos laics van expressar quina vida religiosa esperen de nosaltres.

Va seguir un treball de grups on vam compartir la nostra reflexió sobre el tema. El recull d'aquest compartir va ser exposat a la sessió de la tarda i recollit i sintetitzat per Josep M^a. Rambla. Va quedar subratllada la pregària com a diàleg amb el Senyor Jesús, diàleg on es fan presents tots aquells que conviuen amb nosaltres: comunitat, veïnatge i altres. La vida

sòbria i compartida de tots els nostres béns (diners, talents, temps, habilitats...).

Al final del matí, el dinar al gran menjador, on vam parlar de manera més informal i de tu a tu amb els veïns de taula.

Per acabar, l'Eucaristia del 1er Diumenge d'Advent: "Veniu Senyor Jesús" entre tots nosaltres d'arreu del món. Vam sortir amb molt d'impuls de tanta riquesa.

Maria Ció Ibàñez i Puente
Germaneta de l'Assumpció

Paràbola de la fragilitat en Barris Obrers i Populars

Crònica 2

PARÀBOLA DE LA FRAGILITAT

Dissabte 28 de novembre de 2009 ens trobàrem gairebé un centenar de germanes i alguns germans en la XVI Jornada de Religioses i Religiosos en Barris Obrers i Populars.

En la presentació de testimonis de comunitats en barris obrers ens compartiren la vida viscuda durant els anys en què hi som presents. En l'assemblea ressonaren fets com aquests. Estem al barri per fer un servei als més vulnerables de la nostra societat. La nostra imatge del transcendent és un Déu tremendament tendre. Ens "pringuem" en la vida dels més febles. Experimentem el poder terapèutic de l'amistat i la tendresa. Vivim a contracorrent del conservadorisme religiós. Cada vegada som menys i més grans, la nostra fragilitat la unim a la sort dels més fràgils. En la nostra fragilitat seguim més unides que mai, no ens retirem als aixoplucs de turmenta. La vida de pregària transforma la impotència en resistència. El barri, el carrer, és el nostre esbarzer ardent, la nostra terra sagrada. Ens prenem temps per retirar-nos i prendre distància per omplir-nos de la confiança en Déu que ens fa mirar el més profund de la realitat que ens envolta. Vivim una mística no de moments aïllats, sinó una mística que omple tota la vida. Viure en un pis ens dóna una altra volada, ens "normalitza".

En el treball en grups continuem compartint la vida de les comunitats on vivim.

La nostra té sempre la porta oberta als veïns del barri. Quan truca a casa nostra la veïna del cinquè que és mare soltera i molt joveneta la fem passar al menjador i allí la germana o les germanes que estem presents al pis en aquell moment deixem tot el que estem fent i ens posem a escoltar-la. Així compartim els nostres béns, compartim el nostre temps, que en la societat capitalista diuen que el temps és or.

COM FEM VISIBLE LA NOSTRA FRAGILITAT

Ens estem plantejant deixar el llit buit de la comunitat a algun sense sostre que ho necessiti de forma temporal. Els gitanets del barri ens conviden a participar del seu culte, estem pensant anar-hi alguna vegada. El fonamental és que ens estimem entre nosaltres, això sí que fa visible el Regne de Déu. Quan cuidem de l'avi de la comunitat, ho entén tothom.

En ocasions hem anat al barri des del poder d'una gran escola, un gran hospital, una gran obra social. Avui creiem en el poder humanitzador de la nostra fragilitat.

La nostra fragilitat es fa evident en l'assemblea observant els nostres caps i la roba que portem. Veiem una sala ple de cabells blancs tallats per les nostres germanes. A certa edat no podem competir amb altres àvies que van sovint a la perruqueria, passen per la *boutique*

de moda i amb molts euros aconseguen una imatge externa "cuidada". Nosaltres preferim cuidar la nostra interioritat, invertim en espiritualitat, això fa que la nostra mirada sigui radiant, lluminosa, transmet pau i serenor a les persones que trobem en el camí, és un encant que omple. És una fragilitat que contagia vida.

El nostre germà Lluís Serra, secretari general de l'URC, fa fotos. Està convençut que els mitjans de comunicació són importants per anunciar l'evangeli avui dia. Vol donar a conèixer la molta vida que hi ha entre les germanes i el germans de Catalunya. Amb la publicació

de fotos i articles fa visible la nostra fragilitat. Així fa públic l'anunci de l'evangeli.

En la síntesi final surten moltes coses, aquí només fem referència a unes poques.

Vivim en comunitats d'esperança. Comunitats que ens estimem cap endins i estimen cap enfora.

Vivim en comunitats que es deixen incomodar pels veïns i l'entorn.

Vivim en comunitats escola de silenci i escolta. Mimem la qualitat de la pregària i la creativitat. Bevem en el propi pou de la sana tradició i ho posem tot en comú: diners, vivències, missió, temps, situacions personals i familiars.

Som partidaris de l'economia decreixent, perquè hi hagi menys pobres al món. Resistim l'ídol del consumisme que se'ns imposa.

Vivim en comunitats que sovint les convertim en tallers de reparació humana, gran oportunitat per estimar-nos en la fragilitat.

Molts segles abans de Crist, el profeta Ezequiel proclamava: "Ara és el moment de gràcia, és el temps de la salvació". Més tard, l'apòstol Pau escriu: "Ara és el moment favorable, és el temps de viure".

Germanes i germans que vivim avui en barris populars i obrers proclamem que el millor moment de la història és l'any 2009.

Manel Castillo, *germà marista*

Testimoni d'Ana Fonseca, Filla de Sant Josep: la vida comunitària

Situació comunitària

En l'actualitat som quatre, dues en edat de jubilació i dues en edat laboral, una en treball intern de la congregació i una altra en treball assalariat i ara mateix amb reducció de jornada a la meitat.

Estem en un barri obrer senzill de Reus (Tarragona) des de fa 20 anys, el barri de Sant Josep Obrer. Hi ha tres grans col·lectius:

un d'emigrants del país de fa molts anys, un altre cada vegada més nombrós del Marroc i un altre de gitanos. La missió de la comunitat, que és l'evangelització i promoció del m.t.p amb prioritat des de sempre a la dona, en la formació i promoció.

Això ho fem realitat des del colze a colze en el treball assalariat senzill de manteniment i des de la plataforma Fundació Josep Pot i Gol en els programes d'entre cultures i de la dona, a través d'alfabetització, tallers de costura i de cuina i xerrades de formació. L'acompanyament de dones soles amb càrregues familiars, des de l'Associació OIKOS/família llar i vida. Des de Càritas parroquial, acollida a les famílies necessitades i visita als malalts del barri.

Tot això es fa des del marc teòric que tenim com a congregació en el que es refereix a la comunitat.

Comunitat taller (Filles de Sant Josep)

Les nostres cases des dels orígens es diuen Tallers de Natzaret i tenen la Sagrada Família com a model. El taller constitueix un element identificador de la nostra vida josefina des del principi. Estem cridades a ser una paràbola vivent del Taller de Natzaret.

Els tallers són per a Francesc Butiñà (fundador nostre) el nucli del carisma i el mitjà privilegiat per transmetre a la vida un missatge evangèlic al món treballador pobre i, en aquest, a la dona.

La Comunitat Taller des del principi està formada per germanes i laiques que volen, des del seu estat, comprometre's a viure el carisma.

A la Comunitat Taller es comparteix la vida, el treball, el fruit del treball (bossa comuna), la pregària i els valors cristians.

Les germanes estem cridades a impulsar el taller des d'una **fraternitat sense classes, treballant en igualtat de condicions. Les nostres comunitats**

per ser tallers són obertes, senzilles i acollidores, intentant estendre i compartir l'espiritualitat i aquest estil de fraternitat amb les persones properes a la nostra vida.

La vocació josefina, consagració, vida fraterna i missió estan centrades en el taller, des del qual **som comunitats en missió i per a la missió.**

La fraternitat del taller abraça la vida sencera i troba el seu lloc específic en el treball.

Com a josefines hem estat convocades amb altres germanes al seguiment de **Jesús Obrer** per viure un mateix carisma al servei de l'Església, per crear i recrear la fraternitat que a l'estil de Natzaret viu i celebra l'amor del Déu Encarnat. La presència del Senyor, acollida i celebrada, és la que dóna coherència i força a la nostra vida fraterna.

Construïm la fraternitat en la fe des de l'acceptació profunda, l'acollida incondicional, el diàleg sincer, el perdó fratern, la llibertat i el discerniment.

Per tant, som comunitats sense classe, obreres (treballadores) pobres, senzilles, orants, que intentem viure l'amor fratern i cordial dels començaments. "Estimeu-vos com les ninetes dels vostres ulls i fugiu de tot allò que pugui enterbolir l'estimació cordial" (Cnt 1881).

Avui intentem actualitzar la comunitat taller donant-li expressió en petits senyals, des del colze a colze, com a religioses obreres amb altres, col·laborant amb altres organismes, en la promoció del món treballador pobre i en el de la dona.

El centre de la comunitat és Jesús obrer que ens convoca a seguir-lo amb altres per viure un projecte comú i per estar amb Ell i des d'Ell, viure la fraternitat.

Crec que és molt important, en un món trencat, egoista, individualista, on els compromisos són cada vegada menys duradors, ser testimonis d'unes relacions fraternes, sinceres, des

de l'acollida incondicional, en la diversitat i reciprocitat. Des d'aquesta convocació que rebem, som enviades al nostre entorn.

Per tant, un tret important en el nostre actuar és:

- **Estar obertes a l'entorn, a la realitat que ens envolta.**

Estar plantades, arrelades, empeltades, des de la comunitat i no com a franc tiradors, convençudes i conscients que ho fem des de la irrellevància, la precarietat i des de la senzillesa de vida. Dic, des de la irrellevància i precarietat, ja que és una realitat, on cada vegada som menys, més pobres, sense prestigi social ni religions (gràcies a Déu). Això, alhora que és una realitat dura, és una gran oportunitat per viure i transmetre el Misteri de l'**Encarnació**: un Déu vivint en un poble irrellevant gairebé trenta anys, com un obrer i un veí més. Des d'aquesta clau volem estar i viure al nostre barri.

Volem ser:

- Una comunitat atenta a les necessitats i als crits de la nostra gent, sobretot de les dones, que són la nostra opció principal, per dignificar-les, acompanyar-les i ajudar-les a créixer com a dones i com a mares.
- Comunitat oberta i al servei de les més vulnerables. Saben que poden comptar amb nosaltres, la nostra casa és oberta per acollir-les a qualsevol hora i tal com arriben, amb el que és diferent, sense prejudicis...
- En elles tenim l'oportunitat i la gràcia de manifestar que Déu es immensament tendre, pare-mare.
- Comunitat que per la seva forma d'estimar, acollir i estar manifesta un Déu, Encarnat en la nostra Història, sense dir gaires paraules, des de la irrellevància, des de sota però compromeses amb l'ésser humà més vulnerable.
- Ser comunitat irrellevant significa ser pobres perquè només els pobres poden assumir i viure la vida sense que aquesta manqui de sentit.

La mera presència de la nostra comunitat inserida **ja té en si mateixa un valor humanitzador i evangèlic tot i que no fem molt**. Essent significatives i convençudes, que la persona, les dones, els pobres, són un projecte obert, d'esperança, perquè són la parcel·la, del treball de Déu i, per tant, la nostra parcel·la. L'espai privilegiat que Déu Pare-Mare posa a les nostres mans per expressar la seva tendresa (som les mans de Déu).

En aquesta presència encarnada, la comunitat, fem trobada amb la gent, en el que és quotidià, per això aquesta presència ha de ser de qualitat i això suposa molta atenció a la vida de les persones, de dins i de fora. Això es fa possible en el pringar-nos i enfangar-nos a les seves vides, tot i que de vegades ens esquixi la porqueria.

- Un altre tret important és **ser comunitats dialogants**.

La convivència amb la gent ens ajuda a fer transvasament de dins enfora i de fora endins. Ens enriqueix comunitàriament la vida de la gent a tots els nivells, quan palpem les dificultats del que ens envolta, ens fa relativitzar les nostres coses de les quals fem problema. Aquesta relació fraterna ens eixampla la mirada i les entranyes amb un amor profund als nostres orígens i un respecte gran als orígens dels altres. Així fem història amant, de dones que, des de la diversitat i la precarietat, eixamplen

horitzons, espai-món, cos-esperit, entranyes, que caminen senzillament amb el seu Déu, fent Història de salvació, des de baix amb altres dones.

L'experiència ens diu que és necessari connectar amb la set de justícia que la gent té, d'igualtat, de fraternitat, i buscar aigua en altres pous per enriquir-nos, com Jesús, que va demanar aigua a una estrangera (la samaritana).

Tenir set d'autenticitat en un món on la mentida i la corrupció acampen pertot arreu és remar a contracorrent.

Crec que hem de ser molt crítiques i **denunciar** tot allò que trenqui la fraternitat, la dignitat i la vida de les persones al nostre barri. **Anunciar amb la nostra vida personal i comunitària que és possible viure des d'altres premisses i fer-ho amb joia, des de l'austeritat i la solidaritat, des del compartir, creant unes relacions que humanitzin les persones.** Descobrim alhora el poder terapèutic de l'amistat i la tendresa. Aquestes relacions entre nosaltres i amb les altres **són regal i repte**, ens posen en contacte amb el comú i el diferent de cada persona i ens conviden a aprofundir en la cultura de la gent amb qui vivim i estem per acollir el que tenen d'evangèlic, més enllà de les formes que ens impacten o sorprenen.

Unes relacions amb què, des del petit i el senzill, anem teixint vincles, identitat i, des d'una mateixa puntada, el jo i el nosaltres. Això no solament en l'àmbit de l'organitzat, sinó també i especialment en l'àmbit de l'informal.

Així ens convertim en una VR més popular i companya, més samaritana i veïna de la gent i identificades cada vegada més amb els últims, amb els qui menys compten.

Tota aquesta manera de ser i estar dóna a la comunitat molta agilitat, perquè aquest barrejar-nos i pastar-nos en la realitat amb la vida de les persones ens va escurçant cada vegada més espais propis i anem essent família, comunitat amb altres. Modifica el nostre estil de vida, costums, economia i maneres de concebre la realitat. Ens interpel·la la nostra manera de viure.

- Un altre aspecte que penso que és molt important en aquest tipus de comunitat és el **Discerniment**.

La realitat ens colpeja contínuament, els reclams ens arriben de tot arreu: des del social, cultural i des de la mateixa Església. No podem solucionar totes les situacions que ens arriben. Moltes vegades la nostra agenda està pleníssima, patim el risc que en el nostre actuar ens convertim en activistes i que les nostres relacions perdin qualitat humana i evangèlica. **Per tant, la necessitat de prioritzar i cuidar molt els nostres temps comunitaris i els nostres destinataris, als quals, per fidelitat carismàtica, som enviades.**

També discernir les nostres actituds, que, barrejades en la massa de la realitat, ens esquitxa, com a tots, els valors de la societat actual. Hem de ser molt crítiques i no deixar-nos atemorir, buscant les causes que estan trencant la vida de la nostra gent (la venda de drogues al barri és d'una evidència impressionant), denunciar-les i no caure en la temptació de veure-ho quelcom habitual. Tenir molta cura de no caure en l'assistencialisme.

Creiem necessari tenir les oïdes ben obertes, a l'escolta de la Paraula de Déu, per mirar la realitat com la va mirar Jesús i no perdre la frescor d'estar en frontera. Quan hi ha un col·lectiu bastant nombrós de VR, tancant files entorn d'un conservadurisme eclesial.

Té un sentit profètic que la nostra comunitat estigui en els límits, trencant moltes

vegades l'establert i el correctament polític, tot i que sovint això suposi anar a contracorrent.

Per tant, no estem al barri com allà on es va a dormir i poca cosa més. Estem amb tot el nostre ser i fer per al que és bo i per al que és dolent, per això cal activar contínuament **la capacitat de la resistència**, que no és el mateix que **aferrar-s'hi**, és unir la nostra sort a la dels pobres del barri, no retirar-nos als quarters d'hivern perquè som poques i grans. Seguir al costat, treballant en la nit encara que no pesquem res, però sense abandonar la barca. Quan alguns volen marxar perquè el barri es "deteriora", nosaltres hi continuem i amb joia.

Penso que ara, donada la situació del nostre món globalitzat, on han canviat tantes coses i tan de pressa, on la modernitat i postmodernitat ens posen en una nova cruïlla, haurem de discernir on i, sobretot, com ser-hi. Si la nostra presència als barris, el treball assalariat i manual, la lluita sindical, social i política van ser llocs importants en la nostra inserció als anys 70, 80, 90..., avui no es donen les mateixes condicions. Caldrà continuar, quan sigui possible, però el ventall s'ha obert. I els anomeno ministeris, uns de nous i uns altres de més trillats i als quals ja vaig fer al·lusió anteriorment.

- Ministeri de la presència amiga i veïnal
- Ministeri de l'escolta i consolació
- Ministeri de la reciprocitat
- Ministeri de la diversitat, pluralitat, universalitat
- Ministeri de la visibilitat (fer-nos visibles amb altres a qui intenten fer invisibles i d'una manera especial les dones).

Comunitat en xarxa

No és possible en un món globalitzat actuar per lliure, ni tan sols per comunitat i, de vegades, ni per congregació. Cal implicar-s'hi cada vegada més, cal crear xarxes allà on som per poder unir forces i arribar a més gent.

- Amb la gent del barri.
- Amb les organitzacions, encara que siguin poques: pla comunitari, centres cívics, associacions de veïns, Fundació Pont i Gol.

Fora del barri: Associació Oikos. Càritas Interparroquial. Pastoral obrera. Altres religioses.

Pregària que expressa desig profund

Volem ser una comunitat en marxa pels camins del nostre temps.

Comunitat signe visible del teu amor amb tothom.

Comunitat moguda per l'afany de donar resposta als temors i esperances de tants germans nostres.

Senyor, fes de nosaltres una comunitat que estimi la justícia i et busqui en els més pobres, en els pobres del treball.

Comunitat en ambient de festa, perquè viu l'alegria de reunir-se al voltant teu.

Que pel nostre testimoni els homes i dones que ens envolten descobreixin en l'Església el rostre de Crist Obrer.

Que la teva Paraula escoltada cada dia alimenti el nostre lliurament i ens faci capaces de respondre a la teva crida amb fidelitat.

Ana Fonseca, fsj

Testimoni d'Elsi Vanbergen, Germaneta de Natzaret: la pregària

Per a la participació en aquesta taula m'he fonamentat en la nostra regla de vida i en uns textos de la nostra espiritualitat.

En la vida entregada del germà Charles de Foucauld (1858-1916) i en la visió del Cardenal Cardijn, fundador de la JOC (1882-1967), descobreixo un model a seguir que m'ajuda a donar forma a la meua relació amb Déu i amb els altres.

Hi descobreixo i reconec trets de Jesús de Natzaret que són particularment preciosos per a mi.

El cardenal Cardijn i el germà Charles de Foucauld ens han deixat la llum i el foc d'un testimoni d'amistat i de bondat com a signe de l'Amor encarnat enmig nostre.

Amb la nostra vida fraterna volem fer present aquest Déu Amor, ser una petita resposta davant tant anonimat i convertir la nostra casa en una petita llar de pregària i hospitalitat. En els nostres ambients de treball i amb els veïns moltes persones sol·liciten una presència amorosa, una oïda que escolta sense jutjar... un petit servei.

Molta gent ens confia les seves necessitats i preocupacions. En les consideracions demanem per tots els que ens demanen oració.

A Santa Coloma hi ha tres germanetes:

Savine treballa a la Llar Pere Barnes (Barcelona), una residència per a persones sense sostre (un projecte d'Arrels).

Paula està jubilada i es dedica a les tasques de la fraternitat.

Jo treballo a la guarderia de la Fundació ACIS (Barcelona).

Col·laborem a la parròquia, a la Fundació Íntegrament i al Centre Obert Rialles (Santa Coloma).

La nostra regla de vida comença el capítol sobre l'oració amb el text següent:

*Germaneta, la teva oració és respirar el buf diví i escoltar l'hàlit de Jesús,
la teva oració és contemplar Jesús en la seva presència eucarística,
la teva oració és llegir l'Escriptura i discernir els signes dels temps,
la teva oració és anar al desert: lloc de la trobada amb Déu,
la teva oració és lliurament diari i total, segons l'esperit de Charles de Foucauld.*

Vull enfocar el tema des de la pregària d'abandonament, molt coneguda de tota la família espiritual de Charles de Foucauld, que en la gran majoria són laics.

A Barcelona ens trobem cada mes per compartir les nostres vivències i per pregar junts. Cada any sortim d'excursió i participem en les convivències de la Setmana Santa i les colònies de la comunitat de Jesús.

Compartint amb ells activitats, fe i pregària, ens enriqueim i ens donem suport.

Amb la pregària d'abandonament, nosaltres comencem i acabem el dia. La resem cada matí i cada nit, no a la capella, sinó a la sala d'estar, on es viu la vida diària amb les seves coses quotidianes, com a signe i senyal d'aquest lliurament, com a signe que Déu és present en la vida de cada dia.

El cor de la pregària de l'abandonament és abraçar l'amor extrem i la fidelitat perseverant de Jesús que trenca el setge del mal.

Uns aspectes que em commouen:

“Pare meu, m’abandono a tu... Que la teva voluntat es faci en mi i en totes les teves criatures.”

Aquest “abandonament” del germà Charles és l'experiència i l'expressió de sentir-se realment estimat com a fill. Alhora és la dimensió cada vegada més explicitada de sentir-se germà de tothom i així entra en l'universal per allà. L'universal passa pel concret.

“M’abandono a Déu”, puc dir, perquè estic segura que no estic en el buit, que estic a les seves mans, que em puc abandonar, que Ell em guia, tot i que moltes vegades de manera sorprenent.

“Fes de mi el que vulguis. El que facis de mi t’ho agraeixo. Poso la meva vida a les teves mans, te la dono, Déu meu, amb tot l’amor del meu cor, perquè t’estimo i perquè per a mi estimar-te és donar-me, entregar-me a les teves mans amb infinita confiança, perquè tu ets el meu Pare.”

Aquesta frase és l'expressió de l'itinerari interior del nostre estimar. Per la consagració de la nostra vida volem créixer des del do de nosaltres mateixes fins al lliurament.

És un camí d'aprenentatge, un creixement en intimitat que em transforma a poc a poc.

El nucli dur de la nostra fe cristiana, el nucli que em costa empassar és precisament que al Déu cristià només el puguem trobar en la carn fràgil. Déu se'ns manifesta en Jesús sense poder o, millor dit, amb el poder de l'amor. Com diu sant Pau: “en la fragilitat es demostra la força”.

Aquesta proximitat del Senyor Encarnat serà la passió del germà Charles. Ell va aprenent que Déu només és Déu en Jesús de Natzaret com a pròxim, com a proper, com a petit. Que es troba on normalment no l'aniríem a buscar.

Per al germà Charles són inseparables la passió per Déu i la passió pels germans.

“Fes de mi el que vulguis” significa, per a mi, aprendre a obeir, a deixar-se ensenyar per la passió i la vida i així cadascun es va configurant Jesús i Déu. És l'obediència de Jesús.

Jesús ha viscut per dins la nostra vida, la nostra experiència, les nostres limitacions, la nostra fragilitat. Ens ensenya que es pot viure tot això d'una altra forma.

És la gran bona notícia de Jesús. I és això que volem demostrar amb les nostres vides entregades, explicitat en l'eucaristia i l'adoració.

En la celebració eucarística commemorem agràides la donació personal de Jesús i podem oferir la nostra vida amb el seu lliurament i la seva impotència, amb el seu dolor i la seva alegria. Jesús ens convida a partir i compartir la nostra vida amb Ell per la salvació de la humanitat sencera.

Essent Germaneta de Natzaret vull créixer per la meva pregària en una profunda comunió amb Déu i en un compromís conseqüent entre els pobres.

Si vull conèixer Jesús i reconèixer-lo, si vull que el Seu Esperit impregni tota la meva existència, he de submergir-me cada dia en l'Esclat. Preguar amb la Bíblia és sentir des de la fe la paraula de Déu i donar-li el meu “Sí” a aquesta paraula. “Poso la meva vida a les teves mans.” És mirar llargament i intensament fins que m'assembla més a Ell.

La fe del germà Charles en la presència real del Senyor en l'eucaristia és la font de la seva oració contemplativa. A l'eucaristia es concreta la seva trobada amb Jesús. Hores senceres, el germà Charles vetlla al costat del Seu Estimat Senyor i Germà i, tanmateix, no dubta ni un moment a abandonar la capella quan un pobre, un malalt o qui sigui ho necessita. El seu

amor preferencial pels pobres, en qui reconeix el rostre de Jesús, és el que estimula la seva recerca per estar a prop seu.

Per a mi, això és el que marca la diferència en la manera d'estar amb la gent senzilla i de participar en la seva lluita o en la defensa de la justícia. No som "actors socials" en primer lloc. En primer lloc som germanes. No resollem molts problemes, però volem acompanyar, donar sentit perquè visquin les seves lluites. Volem donar-li esperança i sobretot volem ajudar a créixer en la dignitat humana, la seva dignitat com a fills de Déu, com ens va ensenyar el cardenal Cardijn.

La nostra regla de vida diu:

Germaneta, l'amor preferencial pels pobres i senzills té conseqüències profundes. La teva oració està marcada per les incomoditats de l'ambient.

La solidaritat i la teva pròpia realitat et porten a pregar com a pobre i t'ajuden a transformar la impotència en resistència.

En aquest camí estret de la resistència no violenta, trobo oposició en mi mateix, al meu voltant. Aleshores m'ajuda l'exemple impactant del germà Charles, per qui Jesús de Nazaret se'ns va fer tan proper.

Estem cridats a viure la vida quotidiana amb un cor contemplatiu, de penetrar fins a la dimensió divina de cada esdeveniment, de cada persona, del món.

Viure una vida contemplativa en mig del món és tornar-me sensible per la presència velada de Déu en el que és quotidià.

El desert de la ciutat, el carrer, l'ambient on visc i treballo són la meva "brasa ardent", "el meu terreny sagrat" (Ex 3,3-6) on Déu es deixa trobar, on Ell em parla al cor i em toca amb el seu més tendre amor (Os 2,16).

Aquest desert m'apressa a interioritzar contínuament la meva vida.

He de silenciar el més íntim del meu ésser per escoltar Déu.

He d'aprendre a distanciar-me amb tranquil·litat, a discernir, acabant per confiar-ho tot a Déu.

Retirar-me de tant en tant "al desert" és bo i reconfortant.

El nostre dia de desert personal i els nostres recessos comunitaris mensuals són temps sagrats.

La solitud i el silenci em porten pau i harmonia, em renoven, em fan ser més entusiasta i valent. En el nostre itinerari humà i espiritual, la reflexió i la pregària, la informació i la formació són imprescindibles.

El germà Charles sempre va lluitar per adquirir una nova llum de la dimensió contemplativa i li va costar trobar-la. No la va trobar a La Trapa, ni fent-se ermità a Natzaret, sinó que la va trobar en fer-se proper o proïsme dels altres, la va trobar perquè ja li havia estat donada aquella mirada que li permet anar al fons de la realitat.

De vegades ens és difícil en el món, tal com es presenta, veure positivament aquesta realitat, perquè el que predomina és el negatiu, la injustícia, la destrucció. A vegades ens oblidem que quan Jesús es va encarnar el món no era tan diferent, encara que en un altre context. Tanmateix la mirada que Jesús tenia sobre aquesta realitat era la mirada tendra i

amorosa de la Trinitat, que s'encarna en aquesta realitat i accepta que el Fill arribi i penetri en ella per fer-se un de nosaltres.

És la meua més profunda convicció que aquesta mirada de Déu continua sobre aquest món: aquest és el món estimat per Déu, no n'hi ha un altre. Aquesta presència de Déu, aquesta mirada de Déu és tan real com el que és dolent, la injustícia i la destrucció.

Al meu parer, la contemplació és precisament tenir ulls per això, per anar fins al fons d'aquesta veritat. No ho veig tant com una alternativa, sinó com un repte i alhora com una gràcia.

Tot això m'inspira, em dóna entusiasme i ànim per seguir en el meu compromís. Em sembla un camí vàlid per al món d'avui.

Testimoni d'Emili Marcos, salesià, sobre la compartició dels béns

Situar la vostra comunitat actual (membres, dedicació, etc.)

- Comunitat formada per quatre germans, (Antoni S. 69, Antoni P. 61, Emili 57, Joan 52 anys.

- Els salesians estem al barri des d'octubre de 1981, en què vam tancar l'antic seminari aspirantat de Pont Major i ens vam traslladar a aquest barri.

Des de l'inici d'aquesta nova refundació de la presència salesiana, la comunitat viu en el mateix pis que estem nosaltres, un parell de pisos annexats, a la popular plaça del Barco.

Compartim la casa!

- La nostra principal missió és ser animadors de la Parròquia Santa Eugènia de Ter (parròquia de l'antic poble de Santa Eugènia de Ter, annexionat a la ciutat de Girona, com a barri el 1962).

- La parròquia la tenim a 10 minuts de casa.

- El barri forma part de l'eixample de Girona: a la població autòctona de l'antic poble, als anys 60 es va afegir la primera onada de nouvinguts (de la resta de l'Estat, Andalusia, Extremadura, Múrcia...), als 80, la segona onada (magrebins i subsaharians) i, ara, al 2000, Llatinoamericans, aquests sí que van a missa, i dels països de l'Est....

- Els quatre salesians tenim bastant delimitades les nostres responsabilitats de la missió, que la vivim com a comunitat d'inserció.

- La parròquia està configurada, des de la presència dels salesians, en tres eixos: joves, pobres i comunitat (cap endins i cap enfora). Això suposa que l'acció social de la parròquia és de bastant volada.

1. Experiència que teniu de l'aspecte que us proposem (compartició de béns): aspectes positius i negatius.

- La nostra experiència no és massa diferent de les altres comunitats religioses.

- Vivim junts compartint casa, àpats, sous...

- Economia en comú: un compte corrent exclusiu de la comunitat (sous, donatius, remuneracions per activitats pastorals...). La parròquia en té el seu de propi.

- Un germà és responsable de l'administració: dur l'economia, pressupostos, seguiment, tot seguint els criteris de la província. S'encarrega de les compres de més gruix.

- Compartim les responsabilitats domèstiques, en especial, els caps de setmana. De dilluns a divendres, tenim una senyora, contractada.

- Ús dels diners: cadascun agafa d'una caixeta comuna i apunta la despesa...

- Paguem també del fons comú les despeses de la casa: aigua, llum, gas, comunitat de veïns...

- A més a més dels béns materials, compartim els béns personals, que estan a disposició dels germans, compartim la vida i compartim la missió i el treball (a les reunions de comunitat surten els temes de família, les preocupacions personals, el dia a dia de la missió...). Això també és compartir els béns.

Aspectes positius:

- Ens normalitza: coneixement de la realitat de la gent, de les seves preocupacions... (ser president d'escala, del garatge...).
- Acostament a la gent: ens coneixen més per dins: tenir la llar oberta...
- Et fa més responsable en el tema de l'economia i coresponsable. També en l'ús dels béns.
- És un corrector de l'individualisme: evita el risc de muntar-te la vida al marge de la resta dels germans o de desmarcar-te'n massa.
- Et fa conèixer el preu de les coses, en conseqüència et fa més capaç de viure amb austeritat, o d'esperar el moment adequat per fer despeses més extraordinàries.
- Possibilita compartir també amb els veïns, de nosaltres amb ells (disponibilitat per fer algun servei o a l'inrevés).

Aspectes negatius:

- Que et despreocupis "excessivament" de la teva aportació personal. No saber el sou que cobres pot ser positiu, per despreniment, i pot ser irresponsable, si de tu depengués una família, ja ho crec que te'n preocuparies.
- Una certa supèrbia o elitisme: nosaltres sí que fem bé les coses, no la gent, o els germans que viuen en una escola.
- La institució sempre està al darrere, passi el que passi (mamà província...).
- Que compliquem les coses senzilles: el que la gent fa normalment, nosaltres ho hem d'integrar en l'apartat Vida de pobresa del Projecte Comunitari (a vegades, no és una mica ridícul?).

2. Com veieu que aquest aspecte pot ser alternativa d'humanització avui?

- Quan jo vaig professar, amb aquella il·lusió de joventut estava convençut que la vida religiosa era una alternativa a la deshumanització de la societat, de construcció del Regne. Era allò que anticipàvem el Regne del cel aquí, a la terra. I jo, m'ho creia!

Bé, ara ja ho dic amb la boca petita, i amb humilitat, tot i que encara m'ho crec. Però, si més no, crec que no som els únics. De vegades, tens la sensació que nosaltres, els religiosos i religioses, hem fet el vot de pobresa, de compartir els béns, però, complir, el que es diu complir, ho fan més els laics i laiques o capellans dels bisbats, que les passen magres per mantenir-se amb un senzill sou i plens de despeses. Que, sense tanta estructura, són més lliures, pobres i solidaris que nosaltres.

- Tot i això, jo crec que és alternativa sempre que sigui una vida religiosa viscuda des del nostre referent, que no pot ser un altre que Jesús de Natzaret. Viure des de la senzillesa, des de la radicalitat de Jesús, des de l'opció pels pobres.

- Cal que visquem entre la gent i siguem comunitats fraterne que posen en comú el que tenen, però no només entre elles, sinó compartint també amb els laics i laiques que estan treballant colze a colze amb nosaltres.
- Més que vida religiosa alternativa, jo parlaria de comunitats cristianes alternatives d'humanització, en les quals nosaltres estem integrats i oferim el nostre testimoni de comunitat de béns i alhora obertes a la gent.

3. Quins reptes us planteja a la vostra vivència comunitària aquest aspecte? I amb vista a compartir i proposar aquest estil a la gent?

- El repte de la senzillesa: no compliquem allò que en si mateix és molt més senzill.
- El repte de l'obertura: fer més palès el nostre sentit que compartim el que tenim, també amb els de fora de la comunitat.
- El repte de la solidaritat: sortir d'una mentalitat que creu que ja fem prou pels pobres des de la parròquia, també les nostres comunitats han de ser solidàries.
- El repte de vèncer la privacitat: sempre resten parcel·les de la nostra vida que ens resistim més a compartir.
- El repte del consum responsable: també nosaltres hem de ser testimonis que "no tirem de veta" en les nostres despeses, austeritat!

Proposar aquest estil?

- Abans ja he dit que el nostre model està bé, però no és perfecte i, si només mirem la comunitat en si mateixa, pot ser que sigui més fàcil de proposar, quan ja aquest sistema s'integra en l'engranatge de les nostres estructures de congregació, ja és més complicat.
- Però sí que pot ser alternativa: el nostre món occidental ha educat en un rabiós individualisme. Un exemple són les parelles joves que vénen a la parròquia per casar-se per l'església (parelles de fet, casats pel civil..., quan parlem d'economia, un gran percentatge, no ho tenen tot en comú...).
- Tot i això, goso somiar un estil de vida on aquesta comunitat de béns es visqui d'una manera més eclesial, o sigui més entre comunitats cristianes, on cadascuna té la seva peculiaritat, però és capaç de compartir amb altres grups i persones, de la parròquia i del barri, en el nostre cas. Crec que en el futur hi haurà Vida Religiosa, però serà un altre tipus, una altra manera de viure en comunitat.
- Més enllà de la comunitat de béns, el millor testimoni que podem donar és que ens estimem. La gent ens perdonarà més o menys que no siguem gaire testimoni de compartir els béns, però difícilment entendran que no ens estimem.

Ressò de la taula rodona

Ressò 1

Em van impactar més els aspectes testimonials que els de continguts. Hi destacaria el testimoni de l'Emili Marcos, salesià, perquè quan va assenyalar els aspectes humanitzadors de la comunitat de béns va baixar a detalls reals i quotidians mostrant tant els aspectes positius com els negatius amb tota senzillesa i naturalitat; l'Elsi, de les Germanetes de Nazaret, que de la mà de Charles de Foucauld va assenyalar com la pregària humanitza i a la vegada dóna valor al quotidià. Va destacar també la importància que té per a elles el silenci, l'escolta i els espais de pregària; i finalment l'experiència compartida de Josep Ma. Montani, que va fer una valoració de la Vida Religiosa, va exposar el seu compromís cristià al barri i va plantejar reptes arriscats.

Pilar Munill, *Carmelites Missioneres*

Pregària de Déu: “Faig una passejada pels barris”

Ressò 2

Faig una passejada pels barris, entro a cases, presons, al metro, a barraques, a salons foscos i solitaris... veig el món. Els ulls i els cors es giren cap a Mi amb interrogants d'angoixa, solitud, necessitat, desorientació... i vull donar-hi una resposta.

Miro el món i em giro cap a tu, home, per resar-te, per pregar-te i convocar-te, per posar davant teu totes aquestes realitats, perquè vegis pels meus ulls i sentis amb el meu cor.

Necessito les teves oïdes perquè vull escoltar les històries dels 80 anys de Rosario i tornar-li un somriure perquè sàpiga que no està sola, que no sobra.

Necessito els teus braços perquè vull abraçar i protegir l'infant que mira espantat el món que l'agredeix.

Necessito les teves paraules perquè vull saludar i dir pel seu nom Josep, el que demana almoïna a la porta del metro i és invisible als ulls dels que aneu corrents rere el rellotge.

Necessito les teves mans perquè vull animar David, que, tot i les seves recaigudes, fa 15 dies que no consumeix res.

Necessito el teu treball perquè vull posar les mans a les butxaques i ajudar la Maria, que treballa sense parar, i el seu marit Manuel, que fa 5 anys que està a l'atur i tenen tres nens.

Necessito el teu cor perquè vull acollir el Reinaldo, que va haver de deixar el seu país perquè no tenia futur i s'ha convertit en un sense papers.

Et necessito a tu perquè vull explicar-los a la Marta i al Joan que, tot i que no puguin comprar un pis, tinc un missatge d'amor i llibertat per a ells. Et necessito a tu perquè vull acariciar el qui no rep carícies, anomenar el qui no té nom, cridar amb l'oblidat, cantar amb el qui està alegre i lluitar amb el qui lluita per la justícia.

Necessito que els diguis que són el centre del meu Regne, et prego perquè siguis les meves mans, els meus ulls, les meves oïdes i la meva boca.

Tere Iribarren, Religiosa del Sagrat Cor

L'Escola Cintra segueix endavant

Tot i les dificultats que hi va haver al començament del curs, continuem endavant. Al setembre, la terrible absència de Joan Lluís Casanovas es va sumar al canvi de l'escola als nous mòduls, molt ben condicionats, però amb els últims detalls pendents: telèfons, Internet, llum, aigua... Amb els mòduls –o “cargoleres”– hem guanyat espai, gairebé el doble del que

teníem. Això repercuteix positivament en l'ambient i en els alumnes: passadissos més amplis, classes amb espai suficient... Tot això contribueix que els conflictes s'atenuïn i que tots ens sentim més relaxats.

L'equip de professors i voluntaris ha fet un treball ímprobable per posar-ho tot a punt; tot i així comencem les classes amb una setmana d'endarreriment. Ara les coses estan tornant a la normalitat, almenys en el "dia a dia" i sempre que no es presenti un imprevist de certa importància, que tots n'hem tingut.

Hem començat el curs sense tenir titular a l'escola, però seguim esperant que alguna congregació religiosa senti la crida dels més dèbils i ofereixi alguna persona per ocupar-se de la titularitat de l'escola, que va quedar vacant en morir el Joan Lluís.

Els alumnes continuen anant al menjador del Centre Joan Salvador Gavina, a prop de l'escola, que ens va acollir el curs passat i on ens sentim molt bé. Els tallers segueixen, com sempre, als locals que ens cedeix la Parròquia del Carme.

Medalla d'Honor de Barcelona

Una bona notícia: el 3 de desembre, al Saló de Cent de l'Ajuntament de Barcelona, la Escola ha rebut la Medalla d'Honor de la Ciutat. La carta de concessió diu: *"Amb aquest guardó, la ciutat vol reconèixer aquells que hi han jugat un paper protagonista, com ha estat el vostre cas, ja sigui a través de la seva tasca professional o bé social"*. Ens alegrem pel reconeixement, però, sobretot, hem d'unir les nostres forces perquè puguem continuar.

Per la seva dedicació a la formació integral de joves en situació de risc d'exclusió social, amb programes educatius destinats a potenciar l'autoestima, el creixement personal i la integració social, familiar i laboral de l'alumnat.

CIUTAT VELLA

ESCOLA CINTRA (text del programa oficial de l'Ajuntament)

Cintra és un centre concertat amb el Departament d'Educació especialitzat en la formació integral d'adolescents en situació d'alt risc d'exclusió social, als quals orienta cap a la inserció laboral un cop acabada l'escolarització secundària obligatòria.

L'escola i l'associació que n'és titular, creades el 1996 per nou congregacions religioses, van prendre el nom d'un terme usat en arquitectura i enginyeria per designar l'armadura que sosté un arc fins que s'hi posa la pedra central.

Simbòlicament, Cintra vol ser aquesta armadura que ajudi a consolidar "l'arc" interior de la identitat de cada alumne.

La iniciativa va sorgir a partir del descobriment, per part d'un grup de religiosos i religioses, de determinades mancances educatives als barris de Ciutat Vella, especialment al Raval, i van assumir el repte de lluitar-hi.

La tasca de l'escola, que està oberta als centres públics i concertats del barri, s'adreça a alumnes provinents de famílies desestructurades, amb mancances que ocasionen desequilibris afectius, psicològics, afectius i conductuals, cosa que deriva en fracàs escolar i absentisme. Cintra els ofereix una educació secundària obligatòria adaptada, per potenciar-

ne l'autoestima, el creixement personal i la integració social i familiar. Els programes s'adeqüen a les característiques individuals dels alumnes, i inclouen tallers prelaborals per facilitar-ne la inserció posterior en el món del treball. Un cop aconseguit el títol de graduat escolar, el mateix centre els ajuda a buscar algun curs de grau mitjà o bé una feina.

El treball de l'Escola Cintra ha estat reconegut amb diversos guardons: el XIV Premi Solidaritat de l'Institut de Drets Humans de Catalunya (2002), el Premi Baldiri Reixac de la Fundació Lluís Carulla (2008) i el segon Premi d'Ensenyament de la Fundació Cercle d'Economia (2009).

VOLEM SEGUIR ENDAVANT, PERÒ NECESSITEM, ARA MÉS QUE MAI, LA COL-LABORACIÓ DE TOTHOM. NOSALTRES SOLS NO PODREM.

L'Escola Pia de Catalunya celebra la festa de Sant Josep de Calassanç

El passat 27 de novembre, a Catalunya es van organitzar diferents activitats per celebrar la festa de Sant Josep Calassanç. Alumnes i professors de l'Escola Pia de Catalunya, el personal d'administració o els religiosos i les seves famílies van participar a trobades, excursions i conferències, que els van permetre estretar relacions i apropar-se a la figura del seu patró.

Divendres 27 de novembre, més de mig miler d'**alumnes i professors** de diferents centres de l'Escola Pia de Catalunya, d'entre 15 i 17 anys, van participar en una Caminada per la Pau. Sota el lema *Per la pau: descobreix-te*, organitzats en grups, van sortir de la ciutat d'Igualada cap a l'ermita preromànica de Santa Maria de la Tossa. Aquesta caminada s'organitza des de fa 20 anys i el seu objectiu és facilitar la trobada entre nois i noies de les diferents escoles de Catalunya i reflexionar plegats sobre un tema concret relacionat amb la pau, en aquesta ocasió prendre consciència del jo per estar atent a l'altre i la realitat que ens envolta.

Dissabte 28 va ser el **personal d'administració, secretaria i recepció** de les escoles qui va celebrar la festivitat del patró amb una trobada a Granollers. L'acte va reunir més de mig centenar de persones, que van assistir a una conferència sobre *La gestió ètica de les entitats* i van celebrar un esmorzar de germanor.

El mateix dia però a Tàrrrega va tenir lloc la trobada de **religiosos escolapis i les seves famílies**. El Pare Provincial, Jaume Pallarolas, va presentar l'acte i, seguidament, el director de l'escola d'aquesta ciutat va parlar sobre el centre i els seus reptes de futur, així com sobre la implicació del mateix amb la ciutat que l'acull. El Pare Joan Florensa va explicar unes pinzellades del passat, des que l'Ajuntament de la ciutat fa 125 anys va intentar atreure els escolapis per obrir una escola. Per completar la visió del que avui és l'Escola Pia de Catalunya, més enllà de la seva activitat escolar, es va projectar un vídeo que presenta tota l'activitat que es porta a terme, des de la formació professional als pisos d'acollida per a joves en perill d'exclusió o les classes de català i castellà per a persones nouvingudes i la presència a Les Califòrnies -Mèxic i Estats Units-, Cuba i Senegal.

Per finalitzar, es va visitar l'escola i es va celebrar un acte marial a l'Església de la Mercè, moment en què el P. Florensa va aprofitar per explicar per què els escolapis no canvien les advocacions de la Mare de Deu per fer-les més pròpies, seguint l'ensenyament de sant Josep Calassanç. Una oració a la Verge de la Mercè, en record dels escolapis difunts des de la darrera trobada, va tancar aquesta part de la celebració, que finalitzà amb un dinar de germanor.

Estació d'Enllaç: units per la Llum de la Pau

Estació d'Enllaç

Un jueu, un protestant, un musulmà i un cristià: units per la Llum de la Pau

Data. 18 de desembre de 2009

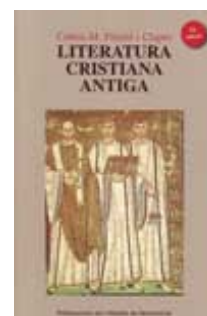
Hora: 22.00

Lloc: Capella del Palau (Jesuïtes)

Carrer Palau, 3 (darrera l'Ajuntament)

La vida dels primers cristians: una inspiració per als temps actuals

Conferència: "La vida dels primers cristians: una inspiració per als temps actuals" a càrrec de Cebrià M. Pifarré. "La vida dels primers cristians: una inspiració per als temps actuals", a càrrec de **Cebrià M. Pifarré**, monjo de Montserrat, professor de patrologia i història de l'espiritualitat, autor del llibre "Literatura cristiana antiga" (Publicacions Abadia de Montserrat, 2009). Monjo de Montserrat, prevere el 1965, estudià a l'Anselmianum de Roma i a l'Institut Ecumènic de Tantur (Jerusalem). Es doctorà en Teologia i ha ensenyat patrologia i història de l'espiritualitat a Montserrat, i a diversos Instituts de Teologia, entre els quals l'ISCREB.

Organitza	Fundació Claret
Hi intervindrà	Cebrià M. Pifarré, monjo de Montserrat
Lloc	Sala Pere Casaldàliga – Llibreria Claret
Dia	10 de desembre, dijous
Hora	19.30 h
Més informació	Tel. 933 183 736

Petició d'ajudes per rehabilitar el Monestir de Vallbona de les Monges

La Comunitat cistercenca de Vallbona de les Monges, a la comarca lleidatana de l'Urgell, han iniciat una campanya amb la finalitat de recollir més ajudes per continuar en la important tasca encaminada a la restauració total del Monestir de Santa Maria de Vallbona, que és un dels monestirs de l'Orde del Cister més històrics i emblemàtics de Catalunya.

Josep Castellà (Tàrrega) per a Flama.info

Una representació de la comunitat ha viatjat a Madrid, acompanyada per l'alcalde de Montblanc, Josep Andreu, que s'ha involucrat des del principi en aquesta campanya amb vista a continuar rehabilitant el Monestir de Vallbona de les Monges, que juntament amb els de Poblet i Santes Creus formen part del denominat triangle de la Ruta del Cister.

El monestir de Vallbona de les Monges és una joia del segle XII, depenent de l'Arquebisbat de Tarragona, on, a més, hi ha enterrada la reina Violant d'Hongria, la segona dona de Jaume I d'Aragó, i la princesa Sança, la filla de tots dos. Actualment, s'estan fent obres a la coberta de l'església del Monestir, que està molt deteriorada, les quals suposen una inversió de l'ordre dels 375.000 euros. En aquest sentit la mare abadessa Anna Camprubí i la priora Glòria Nogué també anaren al Congrés dels Diputats per agrair les gestions a favor de l'obra feta, de la qual el Ministeri de Foment ha finançat les obres amb càrrec a l'1% cultural.

D'altra banda i en els últims temps, per part del Ministeri d'Habitatge s'han destinat 4,6 milions d'euros per a unes altres obres de condicionament general, que s'han fet en diverses fases i estan a punt de culminar. Aquestes peticions es continuen fent per la Comunitat per poder tirar endavant la remodelació d'aquest Monestir lleidatà de grans dimensions, el qual té pendents encara moltes obres per garantir la seva perfecta conservació.

Taller d'Espiritualitat des dels marges del nostre món

Els dies 23 (matí i tarda) i 24 de gener (fins al dinar) de 2010, l'URC acollirà el taller d'Espiritualidad desde los márgenes de nuestro mundo, que se celebrarà a Barcelona. L'impartiran els responsables de l'Àrea de Justícia i Solidaritat de la CONFER Ana Isabel González, Sole Mwena i José Luis Saborido.

Calendari del mes de desembre: propers esdeveniments

15	Dt	URC: Comissió Permanent
18	Dv	Estació d'enllaç: Un jueu, un protestant, un musulmà i un cristià: units per la Llum de la Pau. 22.00 h. Capella del Palau (Jesuïtes), c. Palau, 3, Barcelona
19	Ds	URC-CEVRE: trobada de la formació inicial – celebració del Nadal – Puresa de Maria – Sant Cugat del Vallès
20	Dg	Experiència SICAR, de 4.30 a 8.30 del vespre al Monestir de Sant Pere de les Puel·les
25	Dv	Nadal

Contacta amb nosaltres

Lluís Serra	Secretari general de l'URC i director del CEVRE	sec.urc@confer.es
Noemí Pujol	Secretaria de l'URC i del CEVRE	urc.info@gmail.com
	Informatiu <i>Horeb</i>	horeb.urc@gmail.com

UNIÓ DE RELIGIOSOS DE CATALUNYA

Plaça d'Urquinaona, 11, 2n 2a (08010 Barcelona) Tel. 93 302 43 67 · Fax 93 412 38 82
Secretari general: sec.urc@confer.es / Secretaria: urc.info@gmail.com / Informatiu: horeb.urc@gmail.com
<http://urc.confer.es>